

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 7C/349/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613234067
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Puklušová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2015:7613234067.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, samosudkyňa JUDr. Darina Puklušová, v právnej veci žalobcu: Q. V., K.. XX. XX. XXXX, O. E. D. XXXX/X, XXX XX W. K. B., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospúdko, s. r. o. so sídlom M. Gorkého 8, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému: I. V., K.. XX. X. XXXX, O. E. D. XXXX/X, XXX XX W. K. B., právne zastúpený JUDr. Matejom Okálym, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 7, 052 01 Spišská Nová Ves, o určenie výživného pre dospelé dieťa, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný prispievať na výživu žalobcu - syna Q. V. mesačne sumou 120,- eur od 25. 11. 2013, ktoré výživné je povinný uhrádzať k rukám žalobcu vždy do 15.-tého dňa v mesiaci vopred.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu v sume 354,40 eur.

odôvodnenie:

Žalobca podal na tunajší súd dňa 25. 11. 2013 žalobu, ktorou sa domáhal vyživovacej povinnosti na dospelé dieťa od otca - žalovaného I. V..

V odôvodnení žaloby uviedol, že je študentom denného štúdia, v čase podania návrhu 2. ročníka Katolíckej univerzity v Ružomberku - Pedagogickej fakulty. Uviedol, že manželstvo jeho rodičov bolo rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 13P 185/2013 rozvedené, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3. 4. 2014. Ešte pred rozvodom v dôsledku správania otca sa jeho matka musela odsťahovať zo spoločnej domácnosti k rodičom na adresu S. Č.. XXX, kde spolu s ňou býva aj žalobca. V čase podania návrhu bol žalobca v Turecku, kde cez študijný program ERASMUS odišiel študovať na Inštitútu informatiky v meste Denízly. Počas štúdia nevykonáva žiadnu prácu, a teda nemá žiaden príjem. Po príchode zo študijného pobytu bude bývať naďalej s matkou v spoločnej domácnosti, ktorá pre nich pripravuje podnájom na spoločné bývanie.

Žalobca predložil dôkazy, ktorými preukazoval výšku nákladov na štúdium, ktoré pozostávajú z výdajov na nákup učebníc, skript a pomôcok vo výške 20,- eur, 30,- eur - poplatky za kartu ISIC, 30,- eur - cestovné, kde dochádza raz týždenne, nájomné za internát v rozpätí od 80,- do 100,- eur, vreckové a strava 25,- eur, ošatenie vo výške 20,- eur, náklady na hygienické potreby približne vo výške 10,- eur. Má výdaje aj na okuliare, ktoré potrebuje na čítanie v škole. Spolu mesačne spotrebuje sumu 250,- eur.

V školskom roku 2011/2012 študoval na Technickej univerzite v Košiciach, Fakulte elektrotechniky a informatiky, ktoré štúdium však po 1. semestri ukončil. Počas jeho štúdia v Turecku mu mama odkladá

peniaze, ktoré bude potrebovať na vykrytie financovania ďalšieho, teda 3. ročníka na vysokej škole (850,- eur).

Matka sa o žalobcu vzorne stará a vždy mu poskytuje väčšiu časť finančných prostriedkov ako otec. Ten mu od 14. 8. 2012 prispieva nepravidelne. V mesiaci august 2012 mu poskytol 15,- eur, v septembri 2012 - 70,- eur, v októbri 2012 - 60,- eur, v novembri 2012 - 30,- eur, v decembri 2012 spolu 90,- eur. V januári 2013 - 30,- eur, vo februári 2013 - 60,- eur, v marci 2013 spolu 240,- eur, z čoho za 170,- eur mu uhradil internát na dobu pol roka (za 2. polrok hradila internát mama), v apríli 2013 mu otec poskytol 70,- eur, v júni 2013 - 30,- eur, v júli 2013 - 170,- eur, čím pokryl poistenie do Turecka a v auguste 2013 mu otec prispel výživným vo výške 60,- eur. Nakoľko otec mu ďalej na výživu neprispieval, predmetnou žalobou sa domáhal určenia tejto povinnosti, a to mesačne vo výške 200,- eur od podania návrhu, teda od 25. 11. 2013. K žalobe predložil dôkazné listiny, a to potvrdenie o štúdiu na Katolíckej univerzite v Ružomberku, potvrdenie o štúdiu na Technickej univerzite v Košiciach, s dobou štúdia od 1. 9. 2011 do 18. 1. 2012.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 13. 12. 2013 uviedol, že žalobca neuvádza v odôvodnení svojho návrhu pravdivé skutočnosti týkajúce sa jeho terajšieho pobytu. Uviedol, že je naďalej prihlásený v mieste trvalého bydliska, teda na E. D. B. W. K. B., kde má svoje osobné veci a zariadenie. Dodal, že počas jeho študijného pobytu v Turecku je tento program dotovaný štipendiom, a preto poukázal na to, že rozhodujúcim stavom je ten, ktorý je v čase podania návrhu. Žalobu považoval za účelovú, syn sa zrejme domáha výživného prostredníctvom matky z toho dôvodu, že ich spoločná dcéra, toho času ešte maloletá bola tunajším súdom zverená do jeho výchovy a matke bola určená vyživovacia povinnosť. S navrhovanou výškou vyživovacej povinnosti nesúhlasí, nakoľko to nezodpovedá jeho majetkovým a zárobným pomerom. Pracuje ako opatrovateľ v Rakúsku, jeho príjmy nie sú vysoké. Mesačne platí inkaso a za bývanie 226,- eur a ostatné výdaje za telefón, poistenie a podobne. Poukázal na zákonnú minimálnu vyživovaciu povinnosť na nezaopatrené dieťa, ktorá je toho času vo výške 26,- eur. V závere navrhol, aby súd návrh na vyživovaciu povinnosť do 14. 1. 2014 v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že syn do ukončenia študijného pobytu v Turecku má hradené všetky jeho výdaje školou a od 14. 1. 2014 do budúca navrhol určiť mu vyživovaciu povinnosť vo výške 30,- eur mesačne z dôvodu, že od tohto dátumu nemá prácu (osoba, ktorú ošetroval, bola hospitalizovaná v nemocnici a agentúra mu doposiaľ ďalšiu prácu neposkytla).

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že nárok žalobcu je opodstatnený, nakoľko tento sa vysokoškolským štúdiom pripravuje na budúce povolanie, a je teda výživou odkázaný na svojich rodičov. Po preukázaní, že otec od septembra 2013 na výživu syna ničím neprispieval (finančne ho podporuje len matka, ktorá má čistý mesačný príjem 716,- eur a prispieva na výživu maloletej dcéry B., ktorá bola zverená do výchovy otca, mesačne 130,- eur), vykonáva živnosť - opatrovateľa v Rakúsku, má vo výchove dcéru, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a okrem syna ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá, súd rozsudkom zo dňa 26. 2. 2014 určil mu vyživovaciu povinnosť na syna Q. mesačne sumou 150,- eur od 25. 11. 2013 do 31. 12. 2013 a mesačne po 120,- eur počnúc od 1. 1. 2014.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, navrhoval, aby odvolací súd rozsudok tunajšieho súdu zmenil tak, že návrh na výživné za obdobie od 16. 9. 2013 do 31. 12. 2013 zamietol a za obdobie od 1. 1. 2014 určil otcovi platiť na výživu dospelého syna mesačne po 30,- eur a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Uviedol, že priznanie výživného za obdobie do 1. 1. 2014 je nedôvodné, nakoľko žalobca vtedy vykonával platenú prax v Turecku, kde dostal na pobyt 2.400,- eur, a preto žalobca vtedy nebol odkázaný na výživu otca. Navyše mal k dispozícii aj ďalší účet vo VÚB, kde disponoval s určitými vkladmi a z ktorého mal poskytnúť pôžičku priateľovi E. B.. Ďalej uviedol, že od 26. 2. 2014 bol bez príjmu, lebo osoba, ktorú ošetroval, zomrela, o čom predložil dôkazy, takže od tohto dátumu nepracoval. Dodal, že prídavky poskytované z Rakúska, ktoré on môže a nemusí ku koncu roku 2014 dostať a prídavky, ktoré dovtedy na deti poberal, používal pre potreby rodiny. Z uvedených dôvodov navrhoval, aby odvolací súd predmetný rozsudok prvostupňového súdu zmenil a vzhľadom na to, že žaloba je len čiastočne dôvodná, o trovách konania rozhodol vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu účastníkov v konaní.

Žalobca v písomnom vyjadrení k tomuto odvolaniu argumentoval, že rozsudok tunajšieho súdu je správny, nakoľko otec má z čoho prispievať na jeho výživu už len z toho dôvodu, že za rok 2013 obdržal detské prídavky aj na žalobcu vo výške 4.500,- eur. Nakoľko celý rok 2013 mal odpracovaný, je predpoklad, že má nárok na detské prídavky aj v roku 2014, pričom na jedno dieťa vychádza mesačne

suma 187,50 eur. Ďalej argumentoval, že jeho otec živnosť nepreerušil, ani neukončil a aj keď osoba, ktorú ošetroval, bola hospitalizovaná, je predpoklad, že bude mať žalovaný zabezpečeného nového klienta v Rakúsku. Žalobca nesúhlasil so znížením výživného od 1. 1. 2014 na sumu 120,- eur s poukazom na vyššie uvedené argumenty. Trval na návrhu, aby výživné bolo určené od 25. 11. 2013 mesačne sumou 200,- eur a požadoval náhradu vzniknutých trov konania, ktoré jeho právny zástupca vypočítal na sumu 1.062,65 eur.

Krajský súd v Košiciach uznesením pod sp. zn. 8Co 36/2014-121 zo dňa 30. 10. 2014 rozsudok tunajšieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konania. V odôvodnení (čl. 4 predmetného uznesenia) okrem iného uviedol, že tunajší súd sa neriadil dôsledne § 120 ods. 1 O.s.p., keď nezistil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o návrhu na určenie výživného, neuviedol, z akého príjmu vychádzal pri určení výživného za obdobie od 25. 11. 2013 do 31. 12. 2013 a na základe akých skutočností určil do budúcnosti výživné 120,- eur mesačne od 1. 1. 2014, keď v čase rozhodovania žalovaný nebol zamestnaný, teda z akého potenciálneho príjmu súd vychádzal.

V intenciách odôvodnenia zrušujúceho uznesenia krajského súdu súd vo veci vykonával ďalšie dokazovanie, ktoré zameral na zistenie zárobkových a pracovných pomerov žalovaného za obdobie od podania návrhu, teda od 25. 11. 2013. Vyzval žalovaného, aby predložil listinné dôkazy preukazujúce jeho zárobkové a zároveň aj majetkové pomery v rozhodnom období až doposiaľ a vypočul oboch účastníkov konania, či došlo k zmenám ich pomerov od posledného rozhodnutia.

Z výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 20. 5. 2015 (čl. 134 až 137 spisu) súd zistil, že žalobca sa aj s jeho matkou presťahoval do V., kde býva v podnájme na ul. E. XXX/XX. Je študentom 3. ročníka Katolíckej univerzity v Ružomberku, Pedagogickej fakulty od 4. 9. 2012, pričom je to denné bakalárske štúdium, učiteľstvo akademických predmetov, odbor informatika. Žalovaný mu prispieva výživným na jeho účet sumou 30,- eur mesačne. Vzhľadom na to, že sa štúdiom pripravuje na budúce povolanie, trvá na vyživovacej povinnosti vo výške 200,- eur mesačne od podania návrhu. Uviedol, že disponuje dvoma účtami. Jeden má v Tatra Banke a druhý vo VÚB Banke. Na tieto účty mu posielajú rodičia peniaze.

Žalovaný v účastníckej výpovedi na uvedenom pojednávaní uviedol, že do novembra 2013 vykonával prácu opera v Rakúsku. Od novembra už nepracoval, nakoľko jeho pacient bol hospitalizovaný, o čom listinný dôkaz nepredložil. Od tohto obdobia si žiadnu inú prácu nenašiel. Na uvedenom pojednávaní nedisponoval listinnými dôkazmi, ktorými by preukazoval, že si vyhľadával prácu či už v cudzine, alebo na území Slovenskej republiky. Predložil dôkazy, ktorými preukázal, že od 23. 3. do 6. 4. 2015 opäť pracoval, zarobil 680,- eur a 440,- eur. Následne predložil úmrtný list, podľa ktorého osoba s menom O. G.J.K. dňa 10. 4. 2015 zomrela, k čomu uviedol, že agentúra mu ďalšiu osobu na ošetrovanie neposkytla. Uviedol, že momentálne je vo veľmi zlej finančnej situácii, v čase tejto výpovede bol študentom 2. ročníka Strednej zdravotníckej školy v Levoči, pričom ide o 2-ročné externé štúdium, na čo mesačne vynakladá 50,- eur. Ďalej mesačne spláca 240,- eur - úver poskytnutý Tatra Bankou. Ako zálohu banke poskytol dom, ktorého je podielovým spoluvlastníkom aj s bratom. Mesačne spláca leasing vo výške 78,- eur. Žije v spoločnej domácnosti s dcérou, ktorá mu bola zverená do výchovy a na ktorú matka má prispievať výživným 130,- eur mesačne, ktoré podľa jeho výpovede neplatí pravidelne. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, aké doklady predložil Tatra Banke pri žiadosti o úver, ktorý požadoval vo výške 33.000,- eur, odpovedal, že dokladoval svoj príjem za rok 2014, kedy od marca 2014 do novembra 2014 pracoval - ošetroval pacienta - pána E. v dedine W., pričom vo svojej výpovedi potvrdil, že za tieto mesiace zarábala. Ďalej uviedol, že počas mesiaca 2014 prestal pána E. ošetrovať, nakoľko bol ako pacient veľmi agresívny, a preto oznámil agentúre, že od neho odchádza. V roku 2014 teda mal odpracované mesiace od marca do novembra a prostredníctvom agentúr žiadal o ďalšiu prácu opatrovateľa. Táto mu bola poskytnutá v marci 2015 u pána O. G.J.K., s ktorým mal zmluvu do 10. 4. 2015, kedy zomrel. Dodal, že takýto je jeho systém práce.

Na ďalšiu otázku právneho zástupcu žalobcu - JUDr. Hovana odpovedal, že uzavrel leasingovú zmluvu so spoločnosťou Autobazar Luma Cars, od ktorého si zakúpil motorové vozidlo Ford Mondeo v hodnote 9.000,- eur niekedy v januári - februári 2015, takže od tohto obdobia spláca predmetný leasing mesačne po 78,- eur. Ďalšie motorové vozidlo, ktoré je v jeho užívaní Renault Megan je napísané na jeho mamu S. V.. Má ho k dispozícii doma, ale nie je celkom pojazdne, nakoľko nemá financie na jeho opravu.

K jeho výpovedi, že vlastní rodinný dom po rodičoch v 1/2-ici právny zástupca žalobcu JUDr. Hovan mu predložil k nahliadnutiu výpis z LV č. XXXX v kat. území W. K. B., podľa ktorého je žalovaný výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu súp. č. XXXX na parc. XXX a príslušných parciel parc. č. XXX, XXX U. XXX - zastavané plochy, nádvoría a záhrady a položil mu otázku, nech sa k tomu vyjadrí. Žalovaný potvrdil, že áno, je výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti, ktorú nadobudol darovacou zmluvou, ktorej vklad bol povolený dňa 10. 1. 2007. Predmetná nehnuteľnosť je predmetom zmluvy o záložnom práve v prospech Tatra Banky, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava. Na ďalšie otázky právneho zástupcu ohľadom detských prídavkov uviedol, že už tri roky detské prídavky nepoberá z dôvodu, že syn mu odmieta predložiť doklady o štúdiu a na dcéru žiadosť o prídavky nedal.

Podľa potvrdenia o štúdiu zo dňa 27. 1. 2015 predloženého žalobcom súd zistil, že tento je naďalej študentom denného bakalárskeho 3-ročného štúdia Katolíckej univerzity v Ružomberku, Pedagogickej fakulty podľa zákona č. 131/2002 o vysokých školách od 4. 9. 2012 v odbore učiteľstvo akademických predmetov, študijný program učiteľstvo informatiky. V akademickom roku 2014/2015 bol študent v nadštandardnom štúdiu. Štipendium nepoberá a nevykonáva mimoškolskú činnosť, z ktorej by mal nejaký príjem. Finančne ho podporuje jeho mama a podľa jeho výpovede aj stará mama a občas strýko P. K., ktorý mu napríklad dobil kredit na telefón jednorazovo vo výške 20,- eur. V minulých rokoch platil za internát mesačne 90,- eur od 1. 9. 2013. V školskom roku 2014/2015 uhrádzal za internát mesačne 54,- eur. Neskôr býval na priváte, kde uhrádzal mesačne 50,- eur.

Žalovaný sa v konaní snažil preukázať, resp. tvrdil, že žalobca má financie, ktorými disponuje na vyššie uvedených účtoch. Z výpovede žalobcu a výpisov z účtov z uvedených peňažných ústavov súd vzal za preukázané, že jedná sa o vklady, ktoré zo strany otca nepresahujú mesačne sumu 30,- eur. Ostatné sú v minimálnych výškach a podľa ich vkladov a pohybov je zrejmé, že sú to financie vkladané buď zo strany jeho matky a ktoré žalobca mesačne spotrebúva. Nejedná sa o žiadne vysoké sumy, ktoré by mali v celom rozsahu pokryť, alebo dokonca presahovať mesačné výdaje žalobcu. Žalovaný tak neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalobca má dostatok financií na účtoch, ktoré by mohol využívať na pokrytie svojich mesačných výdajov.

Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 13P 185/2013 z 25. 3. 2014 súd zistil, že manželstvo I. V. - žalovaného a Q. V., rod. K. bolo rozvedené. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3. 4. 2014. Na čas po rozvode súd zveril maloletú dcéru B., K.. X. X. XXXX do osobnej starostlivosti otca a matku zaviazal prispievať na jej výživu 130,- eur mesačne. Tak, ako už bolo zistené dokazovaním pred zrušením rozsudku tunajšieho súdu a ako je uvedené v odôvodnení pôvodného rozsudku (str. 4) a ako aj vyplýva z vyššie uvedeného rozsudku, žalovaný naďalej žije v spoločnej domácnosti s dcérou, na ktorú poberá detský prídavok.

Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že životná úroveň jeho a jeho mamy je nižšia ako životná úroveň otca, ktorý žije s dcérou. Otec chodíva s jeho sestrou na výlety, napríklad do Tatier, čo on si s mamou nemôže dovoliť. Otec má vlastné motorové vozidlo, mama si musí auto zapožičiavať od uja. Podľa vedomostí žalobcu otec poberá v Rakúsku detské prídavky, podľa prístupných informácií naňho je to suma 200 - 210,- eur a na sestru suma 180,- eur mesačne, ktoré poberal posledných päť rokov.

Matka žalobcu Q.. Q. V. podľa správy Základnej školy s materskou školou vo Švábovcich má priemerný čistý mesačný zárobok vo výške 716,- eur. Podľa zmluvy o podnájme 2-izbového bytu na ulici E. B. V., ktorého vlastníkom je P. K., matka platí dohodnuté nájomné vo výške 300,- eur mesačne. Podľa rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny z 21. 2. 2014 jej bol odňatý prídavok na dcéru B. V., K.. X. X. XXXX vo výške 23,10 eur z dôvodu, že od 1. 1. 2014 si nárok na tento prídavok uplatnil jej manžel I. V..

Súd sa opakovane oboznámil s dôkazmi preukazujúcimi finančné a majetkové pomery žalovaného, ktoré žalovaný predložil ešte pred rozhodnutím tunajšieho súdu a z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal. Žalovaný doplnil tieto dôkazy o ďalšie listiny (čl. 169 až 266 spisu), s ktorými sa súd náležite oboznámil a ktoré sú nižšie vyšpecifikované.

Podľa daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby I. V. za zdaňovacie obdobie 2012 predloženého Daňovým úradom v Košiciach, pobočky v Spišskej Novej Vsi, súd zistil, že jeho príjmy zo živnosti boli vo výške 14.930,- eur, výdavky vo výške 8.221,48 eur, základ dane činil 6.708,52 eur. Hlavná

prevažná činnosť zdaňujúceho je starostlivosť o staršie osoby a osoby so zdravotným postihnutím v bytových zariadeniach.

Podľa daňového priznania za zdaňovacie obdobie za rok 2013 predloženého Daňovým úradom v Košiciach, pobočky v Spišskej Novej Vsi, súd zistil, že jeho príjmy zo živnosti boli vo výške 13.663,- eur, výdavky 7.660,- eur, základ dane bol vo výške 6.002,- eur.

Žalobca na doplnenie predložil potvrdenie o jeho mzde za výkon živnosti opatrovateľa v meste Linz, podľa ktorého v mesiaci október 2013 mal odmenu vo výške 1.225,- eur, v novembri 2013 vo výške 1.457,- eur, v decembri 2013 vo výške 1457,- eur a od 15. 12. do 2. 1. 2014 vo výške 1.399,- eur. Z uvedeného súd vzal za preukázané, že žalovaný nehovoril pravdu, keď tvrdil, že koncom roku 2013 nemal žiaden príjem. Dôkazom toho je aj samotné vyššie popísané daňové priznanie. Žalovaný nemá živnosť prerušenú ani pozastavenú.

Podľa daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby žalovaného za rok 2014 súd zistil, že žalovaný mal príjem zo živnosti vo výške 9.632,70 eur, výdavky 6.453,79 eur, základ dane bol vo výške 3.178,91 eur. Žalovaný živnosť neprerušil, ani neukončil.

Podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej s firmou Consumer Finance Holding, a. s. dňa 14. 1. 2015 súd zistil, že žalovaný si zakúpil na leasing osobné motorové vozidlo Ford Mondeo Combi 2.0 TDCi Trend. Jedná sa o ojazdené motorové vozidlo, rok výroby 2011 v celkovej cene 3.775,20 eur, ohľadom ktorého mesačné splátky boli dojednané na 78,65 eur, ktoré podľa výpovede žalovaný pravidelne uhrádza. Pri uzatváraní predmetnej zmluvy žalovaný preukázal celkový ročný príjem za predošlý rok vo výške 13.663,- eur. Po prepočte mesačne bol jeho príjem za rok 2013 1.138,- eur.

Podľa Zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zabezpečenom záložným právom k nehnuteľnosti uzavretej medzi žalovaným ako dlžníkom a Tatra Bankou, a. s. ako veriteľom zo dňa 25. 11. 2014 súd vzal za preukázané, že žalovanému bol poskytnutý bezúčelový úver vo výške 33.900,- eur. Podľa vyjadrenia žalovaného išlo o preúverovanie pôvodného úveru, ktorý splácal ešte za trvania manželstva. Predmetný úver splácal mesačne po 239,95 eur.

Žalovaný býva v spoločnom byte spolu s dcérou. Podľa potvrdenia o inkasných platbách za byt na ulici E. X/XX B. W. K. B. uhrádza nájomné a inkasné platby vo výške 226,95 eur.

Žalobca okrem vyživovacích povinností k synovi a dcére ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Žije v spoločnej domácnosti s dcérou, na ktorú poberá aj na území Slovenskej republiky detský prídavok od februára 2014 (dovtedy ho poberala matka).

Je poberateľom detských prídavkov v Rakúsku, pričom pokiaľ mal odpracovaných plných 12 mesiacov za rok, boli vo výške 4.500,- eur ročne. Pokiaľ pracoval menej mesiacov boli asi vo výške 3.000,- eur. Toho času poberá detský prídavok od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Spišskej Novej Vsi na dcéru B. vo výške 23,10 eur. Ani jeden z rodičov okrem týchto dvoch detí pochádzajúcich z manželstva ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemajú.

Podľa výpisu z LV č. XXXX v kat. území W. K. B., súd vzal za preukázané, že žalovaný je výlučným vlastníkom tam uvedeného rodinného domu s príslušnými pozemkami, ktorý nadobudol dedením a darovaním. Predmetný rodinný dom poskytol ako záloh pri uzatváraní Zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere. Podľa vyjadrenia žalovaného dom naďalej obýva jeho pôvodná vlastníčka, teda jeho matka.

Podľa rozhodnutia o prerušení štúdia zo dňa 4. 5. 2015 súd zistil, že Stredná zdravotnícka škola v Levoči povolila žalovanému prerušiť štúdium v školskom roku 2014/2015 ako žiakovi 2. ZDA triedy od 4. 5. 2015 do 31. 8. 2015. Od 1. 9. 2015 nastúpi do 2. ročníka večerného pomaturitného štúdia v odbore zdravotnícky asistent. Štúdium bolo prerušené na základe písomnej žiadosti žiaka z osobných dôvodov.

Žalovaný opakovane pred súdom vypovedal, že momentálne nepracuje, lebo osoby, o ktoré sa staral, buď boli hospitalizované v nemocnici, alebo zomreli, alebo pre ich správanie sám požiadal agentúru o ukončenie ošetrovania pacienta. Žalovaný živnosť neprerušil, ani neukončil. Vypovedal, že naďalej sa pokúša hľadať si prácu opera. Nepredložil však súdu žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval, že hľadá si aj inú prácu, napr. kuchára, za ktorého bol pôvodne vyučený. Predložil rámcovú zmluvu o sprostredkovaní pod č. XXXXX uzavretú medzi sprostredkovateľom ATENA Consulting

Service, s. r. o. zo dňa 28. 1. 2015, predmetom ktorej je sprostredkovanie príležitostí na uzatváranie zmlúv s tretími osobami, ktorých predmetom má byť vykonávanie odplatnej práce zamestnancom, alebo poskytovanie služieb záujemcom - živnostníkom, v niektorom členskom štáte Európskej únie. Predmetom sprostredkovania okrem iného podľa bodu A čl. 2 je opatrovateľská činnosť. Ďalej predložil zmluvu o sprostredkovaní uzavretú so sprostredkovateľom WGDS Asset Management s. r. o. a žalovaným zo dňa 12. 2. 2015, názov zmluvy: Opatrovanie 24.sk. Z oboch zmlúv, ako aj z ďalšej emailovej pošty teda vyplýva, že žalovaný sa zaujíma prevažne o prácu opatrovateľa a týmto smerom vlastne orientuje svoje ďalšie štúdium. Predložil súdu výpisy z emailovej pošty, kde sa cez internetové stránky zúčastnil pohovoru pre stolárov. Zo všetkých týchto dôkazov je zrejmé, že žalovaný si aktívne vyhľadáva prácu, čo sa mu doposiaľ aj darilo. Je teda schopný sa užiť a zároveň prispievať na výživu syna. Tvrdenie, že musí si požičiavať peniaze od matky, nepreukázal, navyše z dokazovania vyplynulo, že táto je dôchodkyňa, takže ona dôchodok potrebuje pre vlastnú potrebu. Pokiaľ nejakú sumu zapožičiava synovi, určite sa jedná len o minimálne sumy. Pravidelné mesačné výdaje žalovaného (bez započítania výdajov na stravu, ošatné a cestovné, poistenie atď.) sú minimálne vo výške 545,55 eur (splátky na leasing, úver, inkasné platby a nájom), takže žalovaný preukázateľne takéto financie mesačne má k dispozícii.

Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Podľa § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Prevedeným dokazovaním súd vzal za preukázané, že nárok žalobcu je čo do základu opodstatnený. Z dokazovania jasne vyplynulo, že otec na plnoletého syna od septembra 2013 ničím neprispel, čo odôvodnil tým, že syn mal v celom rozsahu hrazený študijný pobyt v Turecku z prostriedkov študijného programu ERASMUS. Táto skutočnosť však v žiadnom prípade nezavaruje rodiča vyživovacej povinnosti k dieťaťu, už aj vzhľadom na to, že žalobca poberal a samozrejme že aj v budúcnosti v prípade jeho ďalšej práce bude poberať detské prídavky. Podľa písomného potvrdenia, ktoré predložil zo septembra 2013, žalobca dostáva detské prídavky od Spolkového ministerstva sociálnych vecí v Rakúsku na každé dieťa (po odpočítaní detských prídavkov, ktoré rodičia poberajú na území Slovenskej republiky), vo výške 167,26 eur mesačne, teda na obe deti mesačne 368,12 eur. Žalovaný preukázal, že za obdobie od januára 2012 do decembra 2012 poberal detské prídavky vo výške 3.011,42 eur, pričom za mesiac február až august mal nahlásené iba jedno dieťa. Podľa jeho výpovede v konaní tunajšieho súdu vedenom pod č. k. 16P 337/2013 otec uviedol, že v predošlom roku mu bolo vyplatených na detských prídavkoch v Rakúsku 4.500,- eur za celý rok.

Po vyššie vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, súd vyhovel návrhu žalobcu a určil žalovanému vyživovaciu povinnosť od podania návrhu, teda od 25. 11. 2013, a to mesačne vo výške 120,- eur k rukám žalobcu vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Takto súdom určená suma výživného sa javí primeraná možnostiam otca a potrebám žalobcu. Tento navrhoval výživné vo výške 200,- eur. Nakoľko však súd vzal za preukázané, že žalobcovi prispieva na štúdium aj jeho matka, ktorá je zamestnaná s mesačným príjmom, súd považuje za dostačujúce, aby otec prispieval sumou 120,- eur, a teda v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Argumentácia žalovaného, že za obdobie od 16. 9. 2013 do 31. 12. 2013 študoval v Turecku, kedy jeho výdaje boli pokryté školným vo výške 2.400,- eur (bez sumy 180,- eur, ktorú mal žalovaný vrátiť), je pre rozhodnutie o vyživovacej povinnosti otca irelevantné, nakoľko súd rozhodoval o vyživovacej povinnosti od 25. 11. 2013 a žalovaný v tomto konaní žiadnym dôkazom nepreukázal, žeby sa žalobcovi zvýšili nejaké financie, ktoré by on po príchode z Turecka mohol do konca roku využiť na svoju výživu. Súd má zato, že nie je možné porovnávať náklady na stravu a bývanie v cudzine s nákladmi na území Slovenskej republiky a matematický výpočet žalovaného, že mesačne mal žalobca k dispozícii 550,- eur je pre daný prípad len účelový a tendenčný a v žiadnom prípade nezabavuje otca riadnou vyživovacou povinnosťou s prihliadnutím na jeho životnú úroveň (vlastník rodinného domu, užívateľ dvoch motorových vozidiel (jedného opotrebovaného)) a jeho vtedajší príjem. V súvislosti s obdobím od 25. 11. 2013 do 1. 1. 2014 súd poukazuje na klamlivé a zavádzajúce výpovede žalovaného, ktorý opakovane tvrdil, že v tomto období už nič nezarábal. Z daňového priznania za rok 2013 jasne vyplývalo, že čistý mesačný príjem žalovaného bol vo výške 1.138,- eur. Z takéhoto príjmu je teda zrejme, že výživné vo výške 30,- eur absolútne nezodpovedá reálnym možnostiam a schopnostiam žalovaného, a preto súd pri ďalšom rozhodovaní o jeho vyživovacej povinnosti určil mu túto povinnosť 120,- eur už od podania návrhu. Z ďalších dôkazných listín súd vydedukoval, že v niektorých mesiacoch žalovaný pri strate pacienta, ktorého on opatruje, je bez príjmu, avšak, ako už bolo vyššie uvedené, z dôkazných listín je zrejme, že žalovaný disponuje dostatočným množstvom financií, ktorými vie pokryť svoje bežné výdaje, splátky za auto a za úver, a preto je súd presvedčený o tom, že žalovaný bude schopný prispievať aj na výživu syna v takej výške, ako mu bolo týmto rozsudkom určené. Súd poukazujúc na ustanovenie § 62 ods. 5 Zákona o rodine pripomína, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a z dokazovania nevyplývalo, žeby výdaje, ktoré sú preukázateľne mesačne vo výške minimálne 500,- eur, neberúc do úvahy výdaje na stravu, ošatenie a benzín, telefón, poisťky, atď. žalovaného, by mali byť nevyhnutné a prednostné pred vyživovacou povinnosťou voči dieťaťu, ktoré sa svojim štúdiom pripravuje na budúce povolanie a je teda odkázané na výživu rodiča.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovení § 142 ods. 2 O.s.p. a priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní čiastočný úspech, ich pomernú náhradu. Určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 354,40 eur, podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Tieto pozostávajú z 5 úkonov právnej služby po 287,14 eur (základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon podľa § 10 ods. 1 a 3 citovanej vyhlášky je vo výške 287,14 eur ($200,- \times 12 \times 5 = 12.000,-$ eur) (prevzatie, príprava zastúpenia, účasť na pojednávaniach dňa 26. 2. 2014, 20. 5. 2015, 17. 6. 2015, odvolanie proti rozsudku zo dňa 1. 4. 2014), t. j. spolu 1.435,70 eur plus $3 \times 8,04$ eur, $2 \times 8,39$ eur - režijný paušál, t. j. spolu 40,90 eur, plus 20 % DPH 295,40 eur. Spolu rovná sa 1.772,- eur.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p. súd prihliadal na pomer úspešnosti žalobcu v konaní. Žalobca sa domáhal základu vo výške 12.000,- eur (§ 10 ods. 3 citovanej vyhlášky). Úspešný bol v sume 7.200,- eur, čo činí 60 % úspechu z celku a neúspešný vo výške 4.800,- eur, čo činí 40 % úspechu z celku. Pomer úspechu a neúspechu 60 % - 40 % predstavuje 20 % z priznaných 1.772,- eur, čo činí 354,40 eur.

Súd nepriznal právnomu zástupcovi žalovaného náhradu za 3 úkony právnej služby, a to predloženie dôkazov zo dňa 24. 2. 2014, 16. 6. 2015 a listiny zo dňa 6. 5. 2015, nakoľko tieto boli predkladané bezprostredne pred ďalšími pojednávami a postačovalo, aby tieto boli predložené súdu na predmetných pojednávaniach.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach do 15 dní od jeho doručenia v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/95 Zb., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.